

KALÁSZ MÁRTON

Guilденstern

*felségnek aznap kell meghalnia
 mikor a „patkány”
 szitkot hallatva a kárpiton átszúr
 ha, akkor
 ijedtében átdöfi valaki
 s nem kell meglátnia
 vérben a patkány mégse patkány
 csak kétségbeesett
 fintorú cseléd, apa, Polonius nevű féreg
 nincs kit szánnia, nincs
 látomása, lelkiismeret-furdalása
 joggal azt hiszi, a kárpit mögött
 spion, megrendült összeesküvő
 számított s várt, úr-fia, pók-királyfi
 megvetheti anyját, megríkatja a mostohát
 meghagyja nevén Dániát, ki megkísérli
 hogy provokálva provokáltassa magát
 a sápadt idegrendszerű
 orzó király, immunisan rugalmas
 akárkit elképzelt hiú e törbe
 a távlat tikkadt méh-ürme szintén halál
 haja-lálom Ophelia mást énekel
 s nem jár a fokon atyja: únt hangként király*

Neniae

*nem nyúltam a felém
 fordult, üres tenyérért
 néztem omladozó
 alma-árkait, kihült vonalát
 rémült lehettem, s nem tudom
 bennem holta pillanatát
 mérve a sóhaj-vonalat
 ott már értetlenül
 elmetszették éjjel, ha nem
 rémületem metszette el*

Parafréniák

*a szőrszálak érzékenyek
tüszőjük szinte sikoltani tud
az eljegelhetetlen fájdalomtól
lázás köröm hozzá nem ért*

*a szorongva megfeszülő
bőr parazsát felejtse ki, lélek
ha megvallatnak s átadod magad
legyen minél szűkebb repertoárod*

Világ

*úgy kezel, akár a vakot
én meg áhitanám
hogy vezessem, messze, közel
ő kézen fogva, én csak
szépen tapogatva, a bőr
romlékonyságával, a látás
csodáján túl akármelyik
érezésszervemmel fázva, itt
ő van, velem fordul a tél
akár a kék szem árama
végighánt valami
mindünknek mentén, finoman
ingnak velünk a hajthatatlan
időhajtók, tudjuk, a fák
sebző frissesség súgja, lent
a lényeknek, fönt már nekem
támasz légy, eleven légy
a világ javunkra átfogható
ha sértő képzelet igéz, nem
világtalan vagy*